

F

R

A

G

NOVA DYNAMA

SK

NEW DRAMA

M

E

N

T

Y

PROGRAM

12. – 14. MÁJ 2026

Utorok 12. máj
Štúdio 12
16.00

PETR ZELENKA

masterclass českého
dramatika a režiséra
(60´)

Streda 13. máj
Štúdio 12
9.00 – 16.00

DIVADLO A OBČIANSKY DIALÓG

medzinárodná konferencia

Streda 13. máj
Štúdio 12
19.00

TROJBOJ

inscenované čítanie finálových
textov súťaže DRÁMA 2025
spojené so slávnostným
odovzdávaním cien
(120´)

Štvrtok 14. máj
Štúdio 12
16.00

NOVÁ DRÁMA V CHAOSE SÚČASNÉHO SVETA

diskusia s dramaturgickou
radou a hosťami o súčasnom
divadle
(90´)

Ú V O D N Í K

S festivalom Nová dráma/New Drama som späť takmer celý svoj profesionálny život. Najdlhšie som pracovala ako koordinátorka dramaturgickej rady, sledovala som dramaturgické plány a organizovala výjazdy do bratislavských aj regionálnych divadiel. Festival som vnímala ako miesto pre prezentáciu nových inscenačných trendov, autorských a režijných experimentov, ako otvorenú platformu, ktorá mi umožňovala premýšľať o rôznych typoch limitov a hraníc – divadelných, interdisciplinárnych, diváckych. Nikdy by som si nebola pomyslela, že limit, ktorý nás najviac ovplyvní, sa bude týkať financií.

Keď po dvadsiatich rokoch vedenia festivalu aj Divadelného ústavu odišla Vladislava Fekete, inštitúcia nebola v takej finančnej kondícii, aby sa hľadalo nové smerovanie či vízia, ktorá by festivalu otvorila nové perspektívy. Pre dvadsiaty druhý, konsolidovaný ročník bolo potrebné zachovať status quo. Zmenšujúci sa festivalový tím prejavil nezmenšujúce sa nadšenie a odhodlanie pracovať ďalej. Program, ktorý zostavila dramaturgická rada, by sa dal zastrešiť témou zachovania ľudskej dôstojnosti. Vybrané inscenácie sa dotýkajú starostlivosti o seniorov, násilia na ženách, prehliadania či ignorovania niektorých skupín obyvateľstva, ale aj spôsobu, akým naša spoločnosť zaobchádza s morálnymi a intelektuálnymi autoritami.

Po prvý raz v histórii festivalu sa do programu dostalo Divadlo bez domova, a to s inscenáciou **Medúza v kuchyni**. Pre marginalizované skupiny, pre ktoré je práca v divadle predovšetkým terapiou, má už samotná účasť na festivale pridanú hodnotu. Je to potvrdenie ich spoločenskej relevancie, ocenenie ich práce, stávajú sa súčasťou profesionálnej oblasti. Tiež sme plánovali vyviezť publikum do Divadla Pôtoň v Bátovciach, nielen kvôli predstaveniu **Nádherná záhrada po nej zostala**, ale aj kvôli ich umelecko-rezidenčnému centru, ktoré prevádzkujú na vidieku. V hlavnom programe sme chceli predstaviť etablovaných režisérov a režisérky ako Rastislava Balleka (**text LAJČIAK**, DPOH), Júliu Rázusovú (**OTA**, DJGT vo Zvolene), čoraz viac vyhľadávaného Dávida

Pašku (**ENDSIEG//DOBYTIE**, Divadlo Malá scéna), českých hostí v slovenských divadlách – Kamilu Polívkovú (**Duchovia sú tiež len ľudia**, Činohra SND) a Annu Klimešovú s Borisom Jedinákom (**Tartuffe**, SKD Martin), ako aj autorskú inscenáciu jedinečného kolektívu DPM v spolupráci so študentmi VŠMU **Požadujeme nemožné** či dokumentárny prístup Adama Draguna (**ALEX**, Projekt Batyskaf a ARCHA+). Inscenácie mala hodnotiť medzinárodná porota a víťazovi udeliť Grand Prix. Jedným z hlavných cieľov festivalu tiež bolo prezentovať slovenské divadlo zahraničným pozorovateľom, umožniť im jednak budovať vzájomné kontakty, ale aj získať zahraničnú kritickú reflexiu pre slovenské divadlo a rozšíriť o ňom povedomie, pretože naše scénické umenie vždy bolo a stále je podnetné formou aj obsahom.

Pravidelnou súčasťou festivalu bola aj programová sekcia Fokus, v ktorej sme prezentovali drámu jednej krajiny prostredníctvom prekladu vybraných hier do slovenčiny, odbornej prednášky a inscenovaného čítania.

Toho všetkého sme sa museli tento rok vzdať.

Podľa kontraktu malo ministerstvo kultúry uvoľniť financie na festival v rámci dvoch priorít do konca marca, čo sa nestalo, a preto sme sa rozhodli správať sa zodpovedne a hlavný program zrušiť. Nemôžeme si dovoliť vystaviť riziku seba, spolupracujúce divadlá ani zriaďovateľa. Aby sme však zachovali kontinuitu podujatia, pripravili sme sprievodný program pod názvom Fragmenty Novej drámy. Pri voľbe nového, veríme, že dočasného názvu, sme vychádzali z tohtoročného vizuálu, ktorým je zástava ako symbol autonómie a identifikácie vlastného priestoru na rozvíjanie kreativity. Fragmenty pre nás predstavujú malé časti, ostrovy dočasnej izolácie, ktoré sa čoskoro opäť spoja do pôvodného celku. V tomto roku sú to odborné podujatia, voľne dostupné širokej verejnosti: masterclass českého dramatika a režiséra Petra Zelenku, medzinárodná konferencia, diskusia s dramaturgickou radou a Trojboj – prezentácia víťazov súťaže DRÁMA 2025 o najlepší dramatický text. Priestor na premýšľanie o divadle sme si zachovali.

Pozývam vás, aby ste s nami tento rok prišli diskutovať, rozvíjať úvahy o hraniciach angažovanosti divadla, ako aj o jeho úlohe či funkcii. Pozývam vás na Fragmenty Novej drámy.

Dária F. Fehérová

riaditeľka festivalu Nová dráma/New Drama

O LIMITOCH A HRANICIACH

POSOLSTVO

VYPRÁVĚT VLASTNÍ PŘÍBĚH

Poslední rok je výjimečný. Poprvé po mnoha desítkách let začínáme vážně pochybovat o smysluplnosti americké zahraniční politiky, o úrovni americké demokracie či o soudnosti nebo byť jen obyčejném duševním zdraví jejích politických reprezentantů. Rád bych tuto příležitost využil a upozornil na jiný americký fenomén, který ač přehlížený, má pro celý svět naprosto zásadní význam: export amerických filmů či audiovizuálních pořadů obecně.

Amerika již více než sto let usiluje o dominanci v odvětví, které by evropská civilizace nazvala kulturou, kterou však ona sama chápe jako zboží — ve vyprávění příběhů. Snaha o rychlý a bezpečný maximální zisk, která vedla v posledních padesáti letech k obrovské uniformitě zboží, způsobila stejný efekt u amerických průmyslově vyprávěných příběhů. Tyto příběhy dnes většinou vyrábějí firmy sídlící v Kalifornii a v New Yorku, jsou zalidněné americkými postavami a postupně zaplavily celou planetu.

Američtí vývozci pod záminkou svobodné soutěže toto „zboží“ již desítky let exportují do celého světa, zároveň se ale urputně brání dovozu cizích příběhů na americkou půdu. Posledních zhruba sto let tak tečou příběhy pouze jedním směrem a po roce 1989 jsme měli možnost se o tom opět přesvědčit i my, diváci z východní Evropy (stejná situace bohužel postihla i celou takzvanou populární hudbu).

Jinak řečeno: Americká produkce se pod záminkou volné soutěže, která je ve skutečnosti obyčejnou obchodní válkou, pustila všemi prostředky do mýcení jakékoliv **neamerické** kinematografie na této planetě.

V běžné evropské zemi dnes vypadá situace tak, že sedmdesát, či více procent filmů je americké provenience. Za šťastné země se považují ty, kde podíl domácí tvorby v kinech tvoří alespoň čtvrtinu promítaných snímků. Zbývajících pět procent pak patří všem filmům z celého **zbytku světa!** Na streamovacích platformách je situace podobná. Tento stav rozhodně není normální a to, že jsme si na něj zvykli a problém vytěsnili, neznamená, že pro nás nemá závažné důsledky.

Mizí totiž jedno z nezadatelných práv člověka a národa — právo vyprávět svůj příběh. Denně jsme bombardováni takovým množstvím amerických příběhů, že na naše vlastní není místo. Ani v našich kinech, ani — a to je horší — v naší mozkové kapacitě. Postupně se tak vytratil přímý vztah mezi zemí, národem a příběhy, které si lidé v dané zemi vyprávějí.

Vyprávět svůj příběh znamená umístit sebe do prostoru a času, tedy do vyprávění, které bude mít začátek, prostředek a konec a které možná bude mít i katarzi, tedy úlevu a vykoupení, pocházející z transcendentního účinku příběhu. Znamená to zahlédnout, odkud a kam jdeme, a možnost zamyslet se nad **smyslem** cesty. Bez takových příběhů se můžeme cítit ztraceni. Naše existence se nám bude jevit jako nesmyslná, matoucí či náhodná. Výsledek je v každém případě depresivní.

Ačkoliv jde o jeden z nesmírně alarmujících současných fenoménů, veřejnost i odborníci mu věnují minimum pozornosti. Zčásti proto, že USA jsou náš dlouholetý a velice hodnotný spojenec. Jestliže ale toto spojení dnes prochází určitou revizí, bylo by skvělé revidovat při té příležitosti i americkou audiovizuální hegemonii. Mluvit o omezení dovozu americké audiovizuální produkce bylo po dlouhá desetiletí tabu. V 30. letech dvacátého století se o to pokusilo Československo, které tak chtělo zvýšit obrat Barrandovských ateliérů. Reakce americké diplomacie byla ovšem nesmlouvavá a po dvou či třech letech se vše vrátilo do starých kolejí. Dnes by EU mohlo být jedním ze subjektů, který by takovou revizi poměrů mohl iniciovat. Jiným důvodem neviditelnosti tohoto problému je nastavení současného paradigmatu, které pracuje s imperativem světovosti. V tomto případě je naopak třeba nebýt světový, ale najít odvahu a prostor k tomu, **být lokální.**

Tohoto kritického pohledu bych pravděpodobně nebyl schopen, kdybych nestál **mimo** film a neměl perspektivu evropského dramatika. Evropské divadlo je totiž prostor, který amerikanizaci příběhu úspěšně vzdoruje, i když se tak často děje na nevědomé úrovni.

Navzdory silnému zastoupení amerických autorů na repertoáru našich scén je současné divadlo platformou, kde se daří vyprávět **lokální** příběhy (nebo interpretovat americké příběhy místním způsobem, tedy učinit je relevantní pro místního diváka). Přinejmenším v zemích, kde stále ještě existuje takzvané repertoárové divadlo, tedy stálé soubory v divadelních domech zřizovaných či podporovaných městskými částmi, městy či regiony. Slovensko k takovým zemím stále ještě — doufejme — patří. Mnoho bylo napsáno o nepostradatelnosti divadla. Přidávám do té mozaiky další kamínek: Divadlo jako poslední oáza, kde se člověk může identifikovat pomocí příběhu se svým nejbližším okolím, svojí komunitou, zemí, vlastí, a v neposlední řadě sám se sebou.

Petr Zelenka

M A S T E R C L A S S

Utorok 12. máj
Štúdio 12
16.00

PETR ZELENKA

Rozdiel medzi písaním pre divadlo a film. Rozdiel v divadelnej a filmovej praxi. Rozdielne plynutie času v divadle a filme, význam divadelnej prestávky. Práca s témou v divadelnom texte a filme. Rozdiel medzi americkým a európskym chápaním rozprávania. Prečo sa hanbíme za to, že sa nám páčia určité príbehy, a prečo nás niektoré dôležité príbehy nudia. Identifikácia diváka s postavou na jednej strane, identifikácia so zmyslom príbehu na strane druhej. Katarzia.

Petr Zelenka (1967)

Český dramatik, scenárista, filmový a divadelný režisér a prekladateľ.

V roku 1991 absolvoval štúdium v odbore scenáristika a dramaturgia na FAMU v Prahe. Pracoval ako dramaturg Filmového studia Barrandov. V rokoch 1990 – 1996 natočili v Českej televízii štyri jeho televízne hry. Ako režisér debutoval v roku 1993 filmom – fiktívnym dokumentom **Visací zámek**.

Je scenáristom a režisérom viacerých celovečerných filmov, distribuovaných aj do zahraničia, pričom mnohé z nich získali prestížne medzinárodné filmové ocenenia vrátane domácich ako Křišťálový globus, Český lev či Ceny českej filmovej kritiky: **Mňága – Happy End** (1996), **Knoflíkáři** (1997), **Samotáři** (2000), **Rok ďábla** (2002), **Příběhy obyčejného šílenství** (2005), **Karamazovi** (2008), **Ztraceni v Mnichově** (2015), **Modelář** (2020). Film **Karamazovi** dokonca vyslala Česká filmová akadémia, aby zabojoval v kategórii cudzojazyčný film v Cenách Akadémie (o tzv. Oscara). Je tiež autorom viacerých krátkych filmov či seriálov (napríklad **Terapie I – III**, **Dabing Street** alebo **Limity**).

Napísal viacero divadelných hier, niektoré z nich aj sám režijne uviedol: **Příběhy obyčejného šílenství** (2001), **Odchody vlakov** (2004), **Teremin** (2005), **Očistění** (2007), **Ohrožené druhy** (2011), **Dabing Street** (2012), **Job Interviews** (2014), **Sherlock Holmes** (2015), **Elegance molekuly** (2018), **Da Vinci** (2021), **Beckham** (2021), **Fifty** (2022), **Žáby** (2024) a **Amatéri** (2025). Za hru **Příběhy obyčejného šílenství** získal Cenu Alfréda Radoka za najlepšiu pôvodnú hru roku 2001 a rovnakú cenu získal aj roku 2007 za hru **Očistění**. Zelenkove hry boli preložené do mnohých svetových jazykov a viacero z nich sa dočkalo aj knižného vydania, napríklad vo francúzskej edícii *Les Solitaires Intempestifs*.

Ako dramatik vytvára svet na pomedzí reality a fikcie či skreslenia. Pracuje s prvkami absurdity, hyperbolou, autorským odstupom a čiernym humorom. Skúma paradoxy doby, reflektuje ľudské bytie v súčasnosti, ako aj zvláštnosti každodennosti.

Režijne spolupracoval napríklad s Národným divadlom v Prahe, Dejvickým divadlom, divadlami Teatr na Woli a Teatr Dramaticzny vo Varšave, Teatr Stary v Krakove či Národným divadlom v Sofii a jeho hry uviedli aj ďalšie české i európske divadlá.

Na Slovensku boli inscenované jeho hry **Príbehy obyčajného šialenstva** (DAB Nitra, 2002; ŠDKE, 2013) a **Job Interviews** (MDPOH, 2016). V roku 2004 režijne spracoval svoju hru **Odchody vlakov** v Divadle ASTORKA Korzo '90. Koncom sezóny uvedie jeho hru **Amatéri** Činohra SND v réžii Eduarda Kudláča.

Tlmočené do angličtiny.

TROJBOJ

Streda 13. máj
Štúdio 12
19.00

Inscenované čítanie finálových textov súťaže DRÁMA 2025 o najlepšiu pôvodnú dramatickú text v slovenskom a českom jazyku

Trojboj vznikol pred dvadsiatimi piatimi rokmi ako pokus predstaviť formou inscenovaných čítaní finálové texty súťaže DRÁMA – súťaže pôvodných slovenských a od roku 2010 aj českých dramatických textov. Od roku 2005 sa Trojboj koná v rámci festivalu Nová dráma/ New Drama. Vyhlasovateľom súťaže DRÁMA 2025 je Divadelný ústav a jej spoluusporiadateľmi sú Činohra Slovenského národného divadla, Divadlo Jána Palárika v Trnave, Divadlo Jozefa Gregora Tajovského vo Zvolene,

Scéna JORIK Bábkového divadla Košického kraja, Činohra Národného divadla (Praha, Česká republika) a Divadlo v Dlouhé (Praha, Česká republika). Partnerom súťaže je Slovenská televízia a rozhlas – Rádio Devín. Trojboj aj tento rok pokračuje v tradícii prezentovania nových autoriek a autorov. Ambíciou podujatia je stimulovať záujem divákov o súčasnú dramatickú tvorbu a zároveň oživiť spôsob jej inscenačného uchopenia. Finálové texty predstaví tvorivý tím prostredníctvom inscenovaného čítania.

Súčasťou Trojboja bude aj tento rok diskusia s autorkami a autormi, tvorcami inscenovaného čítania úryvkov finálových textov a s odbornou porotou súťaže DRÁMA 2025 o možnostiach a podmienkach slovenskej a českej súčasnej drámy či dramatických súťaží ako takých.

Do 26. ročníka súťaže DRÁMA 2025 bolo prijatých 58 súťažných dramatických textov, z toho 27 textov v českom a 31 v slovenskom jazyku.

Porota tento rok pracovala v nasledujúcom zložení: Róbert Štefančík (lektor dramaturgie Činohry Národného divadla v Prahe), Miriam Kičiňová (riaditeľka Činohry SND), Darina Abrahámová (dramaturgička Činohry SND), Daniel Majling (dramaturg Činohry SND), Lukáš Kopas (umelecký šéf Bábkového divadla Košického kraja), Jakub Molnár (dramaturg Divadla Jána Palárika v Trnave) a Andrea Domeová (dramaturgička Divadla ASTORKA Korzo '90 a vedúca Centra edičnej činnosti Divadelného ústavu).

Meno víťaza súťaže DRÁMA 2025 sa dozvieme 13. mája 2026 v rámci podujatia Trojboj, po skončení inscenovaného čítania. Počas tohto večera udelia svoje ceny Činohra Slovenského národného divadla, Divadlo Jána Palárika v Trnave, Divadlo Jozefa Gregora Tajovského vo Zvolene, Scéna JORIK Bábkového divadla Košického kraja, Činohra Národného divadla v Prahe, Divadlo v Dlouhé v Prahe, platforma Divadelného ústavu Štúdio 12 a partner súťaže Rádio Devín.

Prípravy Trojboja sa tento rok ujme mladá režisérka a autorka Martina Havierová, ktorá je spoluzakladateľkou nezriaďovaného Divadla Panoptikum.

Martina Havierová vyštudovala divadelnú dramaturgiu a dramatickú tvorbu na DF VŠMU. Ako režisérka a dramaturgička pôsobí predovšetkým v nezriaďovanom divadle a zaoberá sa primárne autorským divadlom a inscenovaním pôvodných dramatických textov alebo nových adaptácií starších diel. Je autorkou niekoľkých dramatických textov, ktoré boli inscenované väčšinou v autorskej divadelnej réžii alebo spracované v rozhlasovej podobe. Jej dramatický text **Laura a jej (náš) svet** získal Cenu Rádia Devín a Cenu Štúdia 12 v súťaži DRÁMA 2020. Okrem dramatických textov sa príležitostne venuje písaniu prózy a poézie, za ktorú získala Cenu Rudolfa Fabryho 2020.

Divadlo Panoptikum je nezriaďované profesionálne divadlo, ktoré v súčasnosti vedú dramaturgička a produkčná Petra Nižnanská a režisérka, dramatička a dramaturgička Martina Havierová. Zameriava sa na inscenovanie autorských textov a tvorbu spoločensky angažovaných inscenácií. Okrem divadelnej činnosti organizuje Divadlo Panoptikum aj umelecko-komunitné podujatia, ktoré slúžia ako priestor na prezentovanie tvorby profesionálnych aj neprofesionálnych umelkýň a umelcov.

V Divadle Panoptikum uviedli napríklad inscenácie **Nájdí 10 rozdielov** (2023), **Šetri slzami** (2023), **Kozie mlieko alebo Hlavou múr neprerazíš** (2024) a **Orestes, kde si?** (2025).

MEDZINÁRODNÁ KONFERENCIA

Streda 13. máj
Štúdio 12
9.00 – 16.00

DIVADLO A OBČIANSKY DIALÓG

Od antického Grécka predstavuje divadlo otvorenú platformu, na ktorej sa prostredníctvom umeleckých prostriedkov reflektujú otázky medziludských vzťahov, hodnôt, zodpovednosti a fungovania spoločnosti. Ponúka publiku rôzne perspektívy a podporuje kultivovanú verejnú diskusiu v bezpečnom a estetickom rámci umeleckého zážitku. Na rozdiel od iných druhov umenia je jedinečné svojou aktuálnosťou, živosťou, autenticitou a bezprostrednosťou kontaktu s percipientom. Reaguje na spoločenské podnety, historické udalosti i aktuálne témy svojej doby. Ako verejne prístupná forma umenia vytvára priestor pre interpretáciu, reflexiu a úvahy o postavení človeka ako občana, ale aj umenia v spoločnosti, o jeho úlohách a hraniciach.

Tlmočené do angličtiny/slovenčiny.

DISKUSIA S DRAMATURGICKOU RADOU

Štvrtok 14. máj
Štúdio 12
16.00

NOVÁ DRÁMA V CHAOSE SÚČASNEHO SVETA

Diskusia s dramaturgickou radou a riaditeľkou festivalu Nová dráma/New Drama Dáriou F. Fehérovou o súčasnom divadle a témach, ktoré rezonovali na slovenskej divadelnej scéne za uplynulý rok. Moderuje Zuzana Golianová.

Tlmočené do angličtiny.

I N S C E

N Á C I E

K T O R É

N E B O L I

DRAMATUR- GICKÁ RADA

VIERA BARTKOVÁ

Absolvovala štúdium estetiky, slovenského jazyka a literatúry a vedy o výtvarnom umení na Filozofickej fakulte UK v Bratislave. Doktorandské štúdium absolvovala na Katedre kulturológie. Zúčastnila sa na študijných pobytach na univerzitách v Budapešti, Padove a Ríme. Od roku 2014 pôsobí ako odborná asistentka na Katedre estetiky FiF UK. Na Univerzite tretieho veku vedie kurzy z dejín divadla a výtvarného umenia. Zaoberá sa problematikou interdisciplinárnych a interkultúrnych vzťahov, estetikou obrazu, pedagogikou umenia a vizuálnou dramaturgiou. Súčasne slovenské divadlo a tanec reflektuje v rámci odborných štúdií a z pozície recenzentky.

MAREK GODOVIČ

Absolvoval štúdium divadelnej vedy a polonistiky na VŠMU v Bratislave a scenáristiky a dramaturgie na FAMU v Prahe. V roku 2017 absolvoval doktorandské štúdium na Katedre divadelných štúdií DF VŠMU. V súčasnosti pracuje v Divadelnom ústave ako odborný pracovník v Centre divadelnej dokumentácie. Externe spolupracuje s DF VŠMU, kde vedie prednášky o poľskom divadle a dráme. Venuje sa reflexii súčasného divadla aj tanca, pravidelne publikuje na rôznych slovenských a českých kultúrnych platformách a v odborných časopisoch. Je členom SC AICT a členom redakčnej rady časopisu **Tanec**. Ako dramaturg či asistent réžie spolupracoval na divadelných aj tanečných inscenáciách rôznych slovenských a českých nezriaďovaných divadiel.

TAMARA VAJDÍKOVÁ

Absolventka divadelných štúdií na DF VŠMU. Momentálne pôsobí ako interná doktorandka v Ústave divadelnej a filmovej vedy CVU SAV. Vo svojej dizertačnej práci skúma artificálnu estetiku divadla najmä v spojení s modernými technológiami. Venuje sa divadelnej kritike, publikuje v e-časopise **kôd – konkrétne o divadle** aj na platformách **MLOKi** a **Monitoring divadiel**. Od roku 2023 je koordinátorkou projektu V4@Theatre Critics Residency organizovaného ako súčasť Medzinárodného festivalu Divadelná Nitra.

Dramaturgická rada v zložení Viera Bartková, Marek Godovič a Tamara Vajdíková vybrala do hlavného programu festivalu Nová dráma/New Drama 2026 deväť súťažných inscenácií. V dôsledku zníženia rozpočtu svojím zriaďovateľom Ministerstvom kultúry SR bol Divadelný ústav nútený pristúpiť k úprave programovej štruktúry festivalu. Hlavný program – súťažná prehliadka inscenácií súčasnej drámy slovenských profesionálnych divadiel – sa preto v tomto roku neuskutoční.

Program festivalu Nová dráma/New Drama vzniká každoročne ako výsledok niekoľkomesačného sledovania premiér inscenácií hier a autorských textov nie starších ako dvadsať rokov. Kým v minulosti členovia a členky dramaturgických rád sústreďovali pozornosť na len o málo viac ako 50 divadelných inscenácií a performancií, posledné roky ich počet rástol a tento rok ich bolo až 93. Náš výberový proces bol však, napriek zvýšenému počtu diel, limitovaný finančnou neistotou, s ktorou festival – podobne ako mnoho kultúrnych podujatí – v posledných rokoch zápasí. To bol aj dôvod, prečo sa do nášho výberu nakoniec dostalo len deväť inscenácií namiesto takmer tuctu, o ktorom sme pôvodne uvažovali.

Dávno sú preč roky, keď festival Nová dráma/New Drama reflektoval nedostatok súčasných textov na slovenských javiskách. Pominulo aj obdobie, v ktorom sa v slovenskom divadle riešila opodstatnenosť prítomnosti slovenskej súčasnej drámy v repertoároch divadiel, ako aj jej (ne)schopnosť vyrovnat sa rokmi, desaťročiami až storočiami overeným klasickým titulom. Aktuálna doba je iná z pohľadu divadelného i sociokultúrneho. Je plodná na témy a z nich vyplývajúce konflikty, problémy, krízy, deštrukcie a katastrofy najrozličnejšieho druhu, od

tých ekonomických, kultúrnych, svetonázorových až po vojenskú. Tieto javy, akokoľvek desivo a pre mnohých aj vzdialene znejú, sú v našej blízkosti. Neďaleko hraníc našej krajiny, na displejoch mobilov, v každodennom strete s realitou. Nepokojná spoločenská situácia bola vždy výzvou pre divadelných tvorcov a tvorkyne a ani súčasnosť nie je výnimkou. Sledovaním inscenácií sa v procese nášho výberu postupne vytváral obraz toho, čím slovenské divadlo momentálne žije – aké témy ho znepokojujú, aké formy objavuje či transformuje a akým spôsobom reaguje na svet okolo seba. Tento ročník spája najmä reflexia spoločenského napätia a otázok slobody: slobody myslenia, prejavu, ale aj slobody umeleckej tvorby. V mnohých vybraných dielach sa opakovane tematizuje vzťah jednotlivca a spoločnosti, človeka a veľkých dejín, ktoré do jeho života vstupujú často nečakane a neodvratne.

Pri výbere inscenácií boli našimi hlavnými kritériami aktuálnosť tém, invenčnosť inscenačných postupov a schopnosť divadiel reflektovať prehliadané fenomény, ktoré sú však vplyvom spoločenských, politických či osobných kríz čoraz vypuklejšie. Okrem problematiky sociálne vylúčených skupín a emancipácie žien sa v súčasnosti naliehavými stali témy ako polarizácia a radikalizácia spoločnosti, strach zo zničenia kultúrnych a spoločenských hodnôt, dehumanizácia rôznych sfér života človeka, mocenská manipulácia jednotlivca a más či čoraz silnejšie prítomné pocity ohrozenia a frustrácie.

Problematika sociálnych skupín je zastúpená v dvoch inscenáciách nášho výberu. Často opomínanú tému starostlivosti o seniorov reflektuje švajčiarska dramatička Katja Brunner v hre **Duchovia sú tiež len ľudia**. Inscenácia Činohry Slovenského národného divadla v réžii Kamily Polívkovej je zároveň zamyslením sa nad humánnosťou súčasnej spoločnosti.

Premiérovu sa na festivale predstaví komunitné Divadlo bez domova s inscenáciou **Medúza v kuchyni** v réžii Uršule Kovalyk. Toto dielo sugestívne reflektuje problémy žien na okraji spoločnosti, ako aj ich túžby po normálnom živote a pociť bezpečia. Ide navyše o problém, keď je za znásilnenie často vinená viac obeť než páchatel, zvlášť ak pochádza z marginalizovanej skupiny obyvateľstva.

Reflexia úlohy žien v našej histórii, ich nenápadné, no o to dôležitejšie hrdinstvo, nezlomnosť a odvaha sa objavujú v inscenácii Divadla Jozefa Gregora Tajovského

NOVÁ DRÁMA V CHAOSE SÚČASNÉHO SVETA

vo Zvolene **OTA**. Tá vznikla podľa textu Michala Ditteho v réžii Júlie Rázusovej.

Otázku spoločenskej zodpovednosti za zachovanie kultúrneho dedičstva a umenia si kladie site-specific dielo Divadla Pôtoň v spolupráci s divadlom Bez javiska – performancia **Nádherná záhrada po nej zostala** v réžii Ivety Ditte Jurčovej.

Na ľahostajný a skreslený postoj ku kultúre, ktorý sa môže stať aj chronickým príznakom spoločnosti, upozorňuje inscenácia režiséra Rastislava Balleka s prvkami performancie **text LAJČIAK** v Divadle P. O. Hviezdoslava.

Inscenácia Slovenského komorného divadla Martin **Tartuffe** vytvorená pod vedením českej režisérky Anny Klimešovej zase ukazuje, ako sa manipulácia a pokrytectvo dokážu odraziť v intímnom priestore rodiny a deformovať vzťahy.

Cestu samozvaných spasiteľov, svetových lídrov a ich spôsob nadobudnutia aj udržania moci sleduje inscenácia podľa textu Elfriede Jelinek **ENDSIEG//DOBYTIE** v Divadle Malá scéna. Režisér Dávid Paška vytvoril ironické a mnohvrstvé dielo, v ktorom tematizuje manipuláciu jazyka, propagandu a nebezpečenstvo populistických politických diskurzov.

V programe sa ocitli aj dve diela, ktoré vychádzajú z generačnej spriaznenosti a vôle čo najviac pravdivo a priamo pomenovať realitu okolo seba optikou mladého človeka. Tvorivé ticho, pauza, rezignácia, no aj nový impulz rezonujú v autorskej performancii **ALEX** režiséra Adama Draguna, ktorý skúma nielen individuálny životný a divadelný príbeh, ale hľadá aj odpovede na všeobecné otázky postavenia umelca a umelkyne v dnešnej neistej dobe. Podobné otázky si kladie autorský projekt s názvom **Požadujeme nemožné** v réžii Šimona Ferstla, ktorý vznikol v spolupráci Divadla Petra Mankoveckého s Divadelnou fakultou VŠMU.

Pri pohľade na finálovú deviatku udrie do očí pozoruhodná vec – rovnomerne rozdelený priestor pre slovenskú a zahraničnú drámu, autorskú performanciu i komunitné divadlo, no takáto vyváženosť nebola našim zámerom ani jedným z primárnych kritérií nášho výberu. Podobne vyrovnané pôsobí zloženie finálových inscenácií z hľadiska ich zriaďovateľov – v programe sa objavujú štyri nezriaďované a päť divadiel v zriaďovateľskej pôsobnosti mesta, samosprávneho kraja či štátu. Uspokojujúco pre nás vyzerá výber aj z gendrového a generačného hľadiska – témy rovnako

naliehavo komunikuje päť režisérov a štyria režiséri rôznych generácií.

Pri takom množstve sledovaných inscenácií by bolo vhodné spomenúť aj tie, ktoré sa do finálneho výberu nedostali, aj keď v mnohom dramaturgickú radu zaujali. Napríklad v inscenácii Divadla SKRAT **Pán Guláš. Zákony gravitácie** kolektív tvorcov vlastným osobitým spôsobom tematizoval problematiku zdravotnej starostlivosti, chaos a emočnú ľahostajnosť súčasného sveta. Ekologickú tému reflektovali tvorcovia formou „scénickej prechádzky“ v inscenácii **Vizičlovek (vodný ember)** v Mestskom divadle Žilina, podľa textu Miklósa Forgácsa, ktorý vznikol v rámci projektu Divadelného ústavu GREEN DRÁMA v roku 2020. História násilia a potupy ľudskej dôstojnosti cez viac či menej známe príbehy oživila inscenácia **Negatívny snehu: Wetzler, Vrba, Schulman, Lux** Divadla Jána Palárika v Trnave vo výnimočnej slovensko-poľsko-nemeckej koprodukcii. Režisérka a autorka Veronika Malgot v divadle Jedným dychom zase vytvorila monoperformanciu **Kultúra konca**, v ktorej podala energickú (a veľmi odhodlanú) osobnú výpoveď o súčasnom stave našej kultúry. Iný pohľad na každodenný život ľudí v marginalizovaných skupinách či so zdravotným znevýhodnením ponúkli inscenácie **Dospelosť** Divadla z Pasáže, **Bezočivec** Divadla Zrakáč a **Etudy** Petra Mazalána a Lucie Mihálovej, ktoré čerpali aj z autentických skúseností tvorivých tímov. Posledné dve vznikli v koprodukcii uvedených tvorcov a Činohry SND. Tieto inscenácie sú na slovenskej divadelnej scéne významnými dielami, pretože originálnou formou kladú otázky o dôležitých sociálnych témach aj hraniciach a presahoch profesionálnej divadelnej kultúry. Najmä v režijní a hereckej rovine zaujalo aj Divadlo NUDE s inscenáciou **Klinika Betty Fordovej**. Performancia Inštitútu Blaha Uhlára **Tma** zase načrtla rozvíjanie uhlárovej poetiky v novej absurdnej dobe.

Náš výber inscenácií je v mnohom vyústením drobných i jasnejších náznakov tém, udalostí, fenoménov, s ktorými sme sa v menej vyhrotenej podobe stretávali aj počas minulých ročníkov festivalu. Mnohosť tém, podnetov či až hraničných situácií v osobnom, spoločenskom a kultúrnom živote dala priestor vzniku veľkého počtu inscenácií často vytvorených a uvádzaných s minimom finančných prostriedkov, ale z veľkého odhodlania. Na hranici rozhodovania byť alebo nebyť, respektíve byť aj na

hranici finančných možností, sa ocitlo množstvo divadelných subjektov nielen z nezriaďovanej scény, ale tento syndróm neistoty sa prejavil naprieč celou oblasťou kultúry. V rôznorodosti diel, ich tém aj foriem sa ukazuje schopnosť tvorcov reagovať na svet, v ktorom žijeme, a zároveň vytvárať priestor na premýšľanie o tom, kam ako spoločnosť smerujeme.

Ďakujeme všetkým divadlám, zriaďovaným aj nezriaďovaným, a rovnako tak tvorcov aj tvorkyniam za viac ako deväťdesiat inscenácií, ktoré sme mohli vidieť a vybrať z nich festivalový program. Oceňujeme, že ste dokázali a stále dokážete nájsť silu tvoriť, otvárať vo svojich dielach osobité a spoločensky aktuálne témy a napriek prekážkam ich aj dokončiť.

Divákovi a diváčkovi festivalu Nová dráma/New Drama 2026 želáme jedinečné zážitky pri sledovaní deviatich inscenácií hlavného programu. Nech v nich nájdete veľa inšpirácie a nádeje do doby plnej výziev.

Adam Dragun

ALEX

Fascinácia, tvrdohlavosť a zanievanie pre umenie, ktoré sa môže vytratiť cez prizmu doby, vlastných obmedzených schopností a síl, a premeniť sa na frustráciu a apatiu. Performancia **ALEX** upriamuje pozornosť na vnímanie umelca a umelkyne práve skrz jeho prácu, rutinu, zmenu nálad či zúfalý nedostatok energie v tvorbe. Je to cesta za hľadaním strateného zmyslu práce. Z ideálov sa vytratilo odhodlanie, pátranie po pravde sa skončilo na polceste, po túžbe po originálnych konceptoch a témach zostali len únava, rezignácia a rozčarovanie. Režisér Adam Dragun razantne, tak ako je pre jeho originálny režijný a performatívny štýl príznačné, otvára problematiku vyhorenia v kultúrnej oblasti a postavenia umelcov a umelkyní v dobe tlačiacej na úspech a výkon. Už výberom témy, za ktorým často stojí jeho osobná angažovanosť či pre niektorých provokatívna forma sebaaprezentácie, dokumentaristicky až investigatívne pátra po príčinách stavu, v ktorom sa raz ocitne nejeden — ak nie dokonca každý — tvorca alebo tvorkyňa.

réžia, scenár, koncept, performancia **Adam Dragun**
dramaturgia, idea **Mário Drgoňa** scénografia, koncept,
dramaturgia **Klára Dolník** dramaturgia **Roman Poliak**
performancia **Anna Tóthová** video, live-cam **Eva Gabrižová** strih **Petra Štefancová** projekcia, svetlo
Ondrej Mankovecký light design **Lukáš Klíma**
hudba, sound design **Oliver Dragun** produkcia **Ivo Dobrovodský, Barbora Maximová** dramaturgické konzultácie **Sodja Zupancic Lotker, Wojtek Ziemilski, Olga Ciężkowska, Branislava Kuburović**

premiéra **30. októbra 2025, Projekt Batyskaf v A4 — priestore súčasnej kultúry, Bratislava;**
17. novembra 2025, ARCHA+ Praha

Adam Dragun (1998)

Divadelný režisér, performer a autor textov. Študoval na VŠMU, Univerzite Karlovej, DAMU a tiež na krakovskej umeleckej vysokej škole Akademia Sztuk Teatralnych. Absolvoval niekoľko zahraničných stáží, medzi inými aj vo varšavskom divadle Nowy Teatr. Okrem autorských projektov spolupracoval s divadlami na Slovensku, v Česku a Poľsku. Vo svojich performatívnych dielach stiera hranice fikcie a reality, využíva intermediálne prostriedky a interdisciplinárne presahy, pracuje s dokumentárnymi postupmi a estetikou a uplatňuje autorský komentátorský performatívny prístup. Medzi jeho posledné projekty patria **Last time my parents were in the Komuna Warszawa** (2022), **Prcat** (2024) či **Repríza** (2024). Je členom postpunkovej kapely Berlin Manson.

Projekt Batyskaf

Projekt Batyskaf je multižánrová kultúrna platforma, ktorá vznikla v roku 2015 v Bratislave. Organizačne a dramaturgicky podporuje vznik mladého nezávislého umenia v Bratislave a spolupodieľa sa na tvorbe interdisciplinárnych a site-specific podujatí a projektov. Spolu s divadelným zoskupením GAFFA a Divadlom Nomantinelis založili kultúrne centrum P*AKT zamerané na performatívne, vizuálne, hudobné a queer umenie, ako aj na inklúziu, vzdelávanie a rozvoj komunity.

ARCHA+

ARCHA+ je multifunkčný kultúrny priestor v Prahe, ktorý vznikol v roku 2024 transformáciou Divadla Archa. Slúži ako spoločenské laboratórium na hľadanie nových umeleckých foriem a možností, podporuje dialóg, rozvoj a tvorbu mladej generácie. V priestore sa organizujú koncerty, divadelné predstavenia, diskusie, workshopy, ako aj vzdelávacie podujatia.

Katja Brunner

DUCHOVIA SÚ TIEŽ LEN ĽUDIA

Kým v minulosti sa na perifériu záujmu spoločnosti dostávali hendikepovaní jedinci, dnes blahosklonne odvraciame zrak od starých ľudí. Starnutie je v spoločnosti zameranej na kult mladosti takmer tabu témou, napriek tomu, že dĺžka života sa predlžuje a počet ľudí vo vyššom veku rastie. Záverečná kapitola nášho bytia nie je vždy príjemná. Činohra Slovenského národného divadla sa témam, o ktorých „sa nepatrí hovoriť“, nevyhýba, práve naopak. Inscenácia **Duchovia sú tiež len ľudia** vychádza z textu švajčiarskej dramatičky Katje Brunner, ktorý odráža jej vlastné skúsenosti z dobrovoľníctva v domove seniorov, teda v zariadení, ktoré je väčšinou, najmä zo strany seniorov na Slovensku, vnímané negatívne. „Trpkokomická kolektívna meditácia o starobe“ v réžii Kamily Polívkovej nie je skupinovú lamentáciu nad ľudskou bezmocnosťou voči neúprosnému času, ale skôr mementom v sugestívnom divadelnom tvare, ktoré by nás malo priviesť späť k empatii, súcitu a zodpovednosti, skrátka ku všetkému, čo tvorí všeobecný význam slova humanizmus.

preklad **Lukáš Brutovský** réžia **Kamila Polívková**
dramaturgia **Mário Drgoňa, Miriam Kičiňová**
scénografia (konceptcia) **Antonín Šilar** scénografia
(realizácia) **Antonín Šilar, Veronika Traburová** kostýmy
Zuzana Formánková hudba **Pjoni** svetelný dizajn
Veronika Traburová účinkujú **Jana Olhová, Emília
Vášáryová, Zuzana Kocúriková, Dušan Jamrich alt.
Branislav Bystriansky/Ján Grešo, Richard Stanke,
František Kovár, Robert Roth, Jakub Rybárik**

premiéra **14. a 15. júna 2025, Štúdio Činohry
Slovenského národného divadla, Bratislava**

Slovenské národné divadlo

Vzniklo v roku 1920 a je jednou z najvýznamnejších kultúrnych inštitúcií na Slovensku. Tvoria ho tri zložky so stálym profesionálnym umeleckým súborom – činohra, opera a balet. Činoherné inscenácie vznikajú v troch priestoroch, v Sále činohry s najväčšou diváckou kapacitou, v menšom Štúdiu určenom na komorné produkcie a v Modrom salóne, ktorý je laboratórnou scénou SND, otvorenou aj pre mimodivadelné projekty, scénické čítania, diskusie. Divadlo tiež organizuje rôzne vzdelávacie projekty pre deti, mládež aj dospelých a po minulé roky SND organizovalo aj vlastný medzinárodný festival Eurokontext.

Katja Brunner (1991)

Švajčiarska autorka a performerka, ktorá sa radí k najvýraznejším osobnostiam súčasnej európskej dramatiky. Jej tvorba predstavuje unikátnu syntézu telesnosti, politickej angažovanosti a lingvistickej dekonštrukcie. Zameriava sa na telesné a psychické hraničné stavy človeka, ktoré vznikajú v dôsledku systémového útlaku, a často otvára tabuizované témy – od incestu a domáceho násillia až po dehumanizáciu spojenú so starnutím. V roku 2013 získala ako dvadsaťdvaročná prestížnu cenu Mülheimských dramatikov za hru **Príliš krátke nohy (Von den Beinen zu kurz)**. Slovenský preklad tohto textu od Pavla Rohárika a Erika Šimšika bol uverejnený aj v časopise **Vlna**. Hra **Duchovia sú tiež len ľudia (Geister sind auch nur Menschen)** vznikla pôvodne pre Luzerner Theater a dramatička v nej reflektuje vlastné skúsenosti z dobrovoľníckej práce v domove dôchodcov. Hoci ide na našej scéne o autorkino prvé dielo, ktoré sa dočkalo javiskovej podoby, nejde o úplne prvé stretnutie s jej tvorbou. Už v roku 2022 uviedol Rozhlas a televízia Slovenska (RTVS) jej hru **Možnosť modriny**.

Kamila Polívková (1975)

Česká režisérka, scénografka a kostýmová výtvarníčka. Jej výtvarný rukopis sa vyznačuje minimalizmom, prácou s funkčnými materiálmi, utlmenou farebnosťou a dôrazom na strih a siluetu. V spolupráci s českým režisérom Dušanom D. Pařízkom tvorila aj v európskych divadlách, ako sú Salzburger Festspiele, Deutsches Theater Berlin, Schauspielhaus Zürich, Burgtheater vo Viedni či Deutsches Schauspielhaus v Hamburgu. Režijne debutovala v sezóne 2009/2010 v Divadle Komédie v Prahe, kde uviedla vlastnú dramaturgiu románu **Hrdinové jako my** od Thomasa Brussiga. Vo svojej režijnej tvorbe sa často zameriava na adaptácie prozaických a postdramatických textov, ktoré reflektujú témy osamelosti a spoločenskej marginalizácie. Do povedomia slovenskej verejnosti vstúpila najmä réžiou inscenácie hry Franza Xavera Kroetzta **Koncert na želanie**, ktorú uviedla Činohra SND v roku 2023. V roku 2024 sa ako kostýmová výtvarníčka podieľala na inscenácii **Pes na ceste** v Činohre SND, ktorú režíroval Dušan D. Pařízek. Pokračujúc v spolupráci so SND tu na konci sezóny 2024/2025 naštudovala aj inscenáciu **Duchovia sú tiež len ľudia**.

Elfriede Jelinek

ENDSIEG // DOBYTIE

ENDSIEG//DOBYTIE patrí k inscenáciám, ktoré výrazne reagujú na súčasnú spoločenskú atmosféru. Text nositeľky Nobelovej ceny za literatúru Elfriede Jelinek tematizuje manipuláciu jazyka, mechanizmy propagandy a nebezpečenstvo politického populizmu — témy, ktoré v dnešnom svete nadobúdajú novú naliehavosť. Réžisér Dávid Paška ich prenáša na javisko prostredníctvom súčasnej divadelnej formy pracujúcej s princípmi live cinema, ktorá prepája divadelnú akciu s filmovým obrazom a vytvára dynamický, mediálne vrstvený tvar. Inscenácia tak nielen interpretuje Jelinekovej text, ale zároveň reflektuje spôsob, akým dnes vzniká a šíri sa politický diskurz — medzi obrazom, médiami a verejným priestorom. **ENDSIEG//DOBYTIE** preto predstavuje dôležitý príspevok k súčasnému politickému divadlu a k otázke, ako môže divadlo reagovať na aktuálne spoločenské napätie.

koncept, úprava, réžia **Dávid Paška** preklad a dramaturgia **Martin Kubran** koncept, scéna **Julius Leon Seiler** koncept, kostýmy **Maria-Lena Poindl** hudba **Ivan Acher** kamera **Ráchel Rimarčíková** zvuk **Filip Kriváň** svetlo **Martin Puškár** účinkujú **Zuzana Fialová, Robert Roth, Annamária Janeková, Dávid Hartl**

premiéra **7. a 8. novembra 2025, Divadlo Malá scéna, Bratislava**

Divadlo Malá scéna

Divadlo Malá scéna vzniklo transformáciou Divadla Ludus, ktoré sa dlhé desaťročia venovalo predovšetkým tvorbe pre deti a mládež. Zmena názvu, ku ktorej došlo oficiálne v apríli 2025, súvisela aj s presťahovaním divadla do priestorov bývalej Malej scény STU na Dostojevského rade v Bratislave. Nová etapa divadla sa zároveň nesie v znamení nového dramaturgického smerovania. Hoci Divadlo Malá scéna naďalej tvorí pre publikum 12+, jeho repertoár sa čoraz viac zameriava na mladých dospelých. V sezóne 2025/2026 k inscenáciám ako **Odysea, História istého násillia, Starec a more, Verbum** či **Nox et solitudo** pribudol ďalší ambiciózný titul — **ENDSIEG//DOBYTIE** v réžii Dávida Pašku, ktorý v roku 2024 ešte v rámci Divadla Ludus našťudoval hru Rolanda Schimmelpfenniga **Odysea**.

Elfriede Jelinek (1946)

Rakúska spisovateľka a nositeľka Nobelovej ceny za literatúru z roku 2004. Narodila sa v Müzzuschlagu, vyrastala vo Viedni a jej literárny hlas sa stal globálnym symbolom odporu voči patriarchátu, politickému ignorantstvu, egoizmu, populizmu, fašizmu, rasizmu, nacionalizmu a mnohým iným mocenským patológiám. Jej texty sú ostré a nekompromisne ironické, sarkastické, súčasne však hlboko ľudské, pričom sa zastávajú obetí bezohľadnej moci a spoločenského násillia. Medzi jej najznámejšie diela patria romány **Milenky** (1975), **Pianistka** (1983), **Lust** (1989) či monumentálny epos o vyrovnávaní sa s nacistickou minulosťou **Deti mŕtvych** (1995). Na Slovensku boli inscenované viaceré jej diela (napríklad **Zimná cesta, Rechnitz — Anjel skazy, Čo sa stalo, keď Nora opustila manžela** či **Endsieg**).

Dávid Paška (1999)

Divadelný režisér a dramatik. V roku 2022 absolvoval štúdium divadelnej réžie na Max Reinhardt Seminar na Univerzite hudby a múzických umení vo Viedni. So svojimi pravidelnými spolupracovníkmi, scénografom Juliusom Leonom Seilerom a kostýmovou výtvarníčkou Mariou-Lenou Poindl, uviedli inscenácie napríklad v Teatrul National Radu Stanca v rumunskom Sibiu, v divadlách Kasematten Wiener Neustadt či Schauspielhaus Salzburg. Na Slovensku spolupracovali s Divadlom Ludus, Činohrou SND, DPOH a Divadlom Jána Palárika v Trnave. Paška sa venuje inscenovaniu klasiky, súčasnej drámy, ako aj adaptácii literárnych predlôh a autorských textov. Viaceré jeho inscenácie boli zaradené do programu medzinárodných festivalov.

Uršula Kovalyk

MEDÚZA V KUCHYNI

Inscenácia **Medúza v kuchyni** prepája antický mýtus s autentickými skúsenosťami žien a otvára naliehavú tému násilia a prenášania viny na obeť. V podaní súboru Divadla bez domova získavajú feministické motívy mimoriadnu silu práve vďaka autentickosti performeriek, ktorých osobná skúsenosť preniká priamo do javiskovej výpovede. Dielo pritom vzniklo v neľahkých podmienkach nezriaďovaného a sociálne a komunitne zameraného divadla, čo ešte viac podčiarkuje jeho hodnotu. Napriek týmto okolnostiam ide o mimoriadne profesionálne a vizuálne výrazné divadelné spracovanie, ktoré prepája sociálnu angažovanosť s presnou scénickou formou. **Medúza v kuchyni** je miestami drsná a šokujúco realistická, no práve takto pomenúva problémy, ktoré sa v spoločnosti často prehládajú. Na festivale zaznie hlas, ktorý je zároveň umelecky presvedčivý aj spoločensky urgentný.

réžia **Uršula Kovalyk** dramaturgia a svetelný dizajn **Patrik Krebs** pohybová supervízia **Zuzana Vasičáková Očenášová** scéna a kostýmy **Marija Havran, Eva Matkuliaková, Danica Ondrejovič** hudba **Mila von Chobiak** produkcia **Tomáš Kubiš** účinkujú **Juliana Johanidesová, Uršula Kovalyk, Zuzana Pokorná, Tomáš Kubiš a herci a herečky Divadla bez domova**

premiéra **26. marca 2025, Divadlo bez domova, Bratislava**

Divadlo bez domova

Divadlo bez domova vzniklo v roku 2005 a od svojho založenia sa systematicky venuje práci s marginalizovanými skupinami – najmä s ľuďmi bez domova a ľuďmi so zdravotným, mentálnym či sociálnym znevýhodnením. Sídlí v priestoroch Pistoriho paláca na Štefánikovej ulici v Bratislave a okrem tvorby inscenácií organizuje aj rôzne komunitné podujatia, workshopy a medzinárodný festival bezdomoveckých divadiel ERROR.

Uršula Kovalyk (1969)

Slovenská spisovateľka, dramatička, režisérka a zakladajúca členka Divadla bez domova. Vo svojej tvorbe sa dlhodobo venuje feministickým témam, rodovým stereotypom i násiliu páchanému na ženách. Do literatúry vstúpila úspechom v súťaži Poviedka 2001 a debutovala v roku 2002 zbierkou **Neverné ženy neznášajú vajíčka**. Jej novela **Krasojazdkyňa** (2013) bola nominovaná na cenu Anasoft litera a získala Cenu Bibliotéky. V prózach ako **Travesty šou**, **Žena zo sekáča** či **Čisté zviera** dominuje surový, ale empatický pohľad na marginalizovanú ľudskú skúsenosť. Významnou rovinou jej profesijného pôsobenia je sociálna angažovanosť. Externe vyštudovala sociálnu prácu na Trnavskej univerzite a v Divadle bez domova prepája umenie s prácou s ľuďmi na okraji spoločnosti.

Slavka Cíváňová

NÁDHERNÁ ZÁHRADA PO NEJ ZOSTALA

Krok za krokom sa vnárame do sveta barónky Sidónie Nádhernej, ktorá celý svoj život obetovala záchrane svojho zámku vo Vrchotových Janoviciach a príhľej záhrady. Jej neskonalá energia a úsilie zachovať umelecké hodnoty pre nasledujúce generácie a nenechať ich pošliapať nánosmi dejinných zvrátov a konfliktov viedla tvorkyne, autorku Slavku Cíváňovú a režisérku Ivetu Ditte Jurčovú, k zachyteniu malých či väčších bojov o záchranu jej vnútorného sveta stelesneného do podoby záhrady, umenia a krásy. Site-specific performance **Nádherná záhrada po nej zostala** vytvára pre divákov a diváčky priestor na vybudovanie si vlastného postoja k videnému či počutému a zároveň ich posielajú na cestu hľadania, až archeologického objavovania fragmentov minulosti, ktoré potrebujeme zachovať pre súčasnosť, aby sme prežili. Na príklade záchrany jedinečného miesta vykresľujú tvorkyne bolesti, traumy, sklamania, ale aj krehkú nádej a silu prežiť aj dnešnú devastáciu kultúry vplyvom spoločenských a politických udalostí.

réžia **Iveta Ditte Jurčová** dramaturgia **Slavka Cíváňová**
scéna, kostýmy, objekty **Markéta Plachá** grafická
úprava a výtvarná spolupráca **Alona Voitiuk** spolupráca
na výrobe objektov **František Kovács** hudba a zvukový
dizajn **Jakub Bielik** technická realizácia **Dušan Hvizd**
produkcia **Monika Deset Škojcová, Michal Ditte**
performerka **Simona Hudecová**

premiéra **11. júna 2025, Divadlo Pôtoň a Bez javiska**
Premiéra inscenácie **Nádherná záhrada po nej zostala**
bola uvedená v spolupráci s Medzinárodným festivalom
Divadelná Nitra.

Slavka Cíváňová (1979)

Divadelná dramaturgička a autorka. Absolvovala kulturológiu na FiF UK v Bratislave a doktorandské štúdium estetiky na FF UKF v Nitre. Od roku 2020 pôsobí ako dramaturgička v Divadle Andreja Bagara v Nitre, od roku 2017 ako lektorka dramaturgie a projektová manažérka. V rokoch 2003 – 2017 pôsobila ako dramaturgička a koordinátorka sprievodných a vzdelávacích podujatí na Medzinárodnom festivale Divadelná Nitra. Okrem toho spolupracovala v Starom divadle Karola Spišáka v Nitre, na Festivale Cap à l'est – Cesta na východ v Banskej Štiavnici a na medzinárodnom festivale Into the Miracles. Je zostavovateľkou a spoluautorkou viacerých publikácií a výskumných projektov a tiež autorkou viacerých scenárov či dramatických textov piesní. Prednášala na katedrách kulturológie a estetiky UKF a na konzervatóriu v Nitre a venuje sa aj projektom neformálneho vzdelávania v divadle a histórii nitrianskeho divadla.

Iveta Ditte Jurčová (1968)

Divadelná režisérka a umelecká riaditeľka Divadla Pôtoň v Bátovciach. Absolvovala magisterské štúdium divadelnej réžie na VŠMU. Okrem domovského Divadla Pôtoň režijne spolupracuje s viacerými slovenskými a českými divadelnými scénami (napríklad Divadlo Andreja Bagara, Staré divadlo Karola Spišáka alebo Horácké divadlo Jihlava). Je autorkou mnohých vzdelávacích projektov v oblasti scénického umenia, v ktorých sa angažovala aj ako lektorka. Viedla divadelné workshopy pre Asociáciu Divadelná Nitra, Národné osvetové centrum, Divadlo Pôtoň, Stanicu Žilina Záriečie, Post Bellum a ďalšie. Jej inscenácie sú pravidelne súčasťou významných festivalov na Slovensku aj v zahraničí. Pre jej režijný rukopis je typická až dokumentárna výpoveď o spoločensky aktuálnych fenoménoch, ktorú prináša vo výtvarnom imaginatívnom jazyku. Ten často osciluje medzi realizmom, groteskným zveličením a symbolizmom.

Divadlo Pôtoň

Divadlo Pôtoň vzniklo v roku 2000 a sídli na slovenskom vidieku. Najskôr pôsobilo ako amatérsky divadelný súbor (2000 – 2003) a v roku 2003 sa transformovalo na nezávislé profesionálne zoskupenie. Sídli v obci Bátovce. Založili ho režisérka Iveta Ditte Jurčová a dramatik a dramaturg Michal Ditte, ktorí sú dodnes jeho vedúcimi osobnosťami a kreujú jeho poetiku aj dramaturgiu. Ich inscenácie vychádzajú z terénnych výskumov a spracúvajú naliehavé spoločenské témy (okrem iných chudoba, národná identita, sociálna stratifikácia, ekologická katastrofa), a to metaforickým, sugestívnym jazykom a originálnymi režijno-výtvarnými prostriedkami. Okrem toho divadlo realizuje aj edukačné projekty a workshopy zamerané na aktivizáciu publika a rozvoj kritického myslenia. Svoj priestor ponúka na rezidenčné pobyty pre domácich i zahraničných tvorcov. V roku 2023 organizovali jedinečný medzinárodný site-specific festival Into the Miracles. Tvorivý tandem je nositeľom viacerých ocenení za umeleckú činnosť a neformálne vzdelávanie.

Michal Ditte

OTA

Divadlo Jozefa Gregora Tajovského vo Zvolene v aktuálnej sezóne rozvinulo červené vlajky na obranu demokratických hodnôt a v rámci tejto výzvy vznikli inscenácie venované hrdinkám a hrdinom boja proti bezpráviu a neslobode. Výstražné signály nesú príbehy ľudí, ktorých činy síce nepohli masami, ale výrazne prispeli ku kolektívnej snahe o zmenu. Inscenácia **OTA** predstavuje divákovi príbeh redaktorky banskobystrickej redakcie Československého rozhlasu Oty Plávkovej. V reformných šesťdesiatych rokoch 20. storočia upozorňovala na neduhy spoločnosti, ktorá sa tvárila vzorovo, v roku 1968 participovala na protiokupačnom vysielaní, a preto bola počas normalizácie perzekvovaná. Text Michala Ditteho odhaľuje mocenské praktiky totalitného režimu, bolestivo zasahujúce svoje obete v profesijnej i súkromnej oblasti, a zároveň hľadá paralely so súčasnosťou. Inscenáciu nápadne formuje osobitý režijný štýl Júlie Rázusovej. Vďaka tomuto pozoruhodnému tímu tvorcov a oduševnenému výkonu hereckého súboru vznikla inscenácia, ktorá je odvážna, energická, angažovaná, no bez nadbytočného pátosu a apoteózy.

úprava a réžia **Júlia Rázusová** dramaturgia **Ján Chalupka** scéna a kostýmy **Katarína Holková** hudba **Martin Husovský** odborná spolupráca **Michal Várošík** účinkujú **Dana Karolová, Lucia Letková, Iveta Marcineková, Jana Pilzová, Barbora Špániková, Dominika Výrostek Misárová, Mária Tóčík Knoppová, Ondřej Daniš, Marek Rozkoš, Richard Sanitra, Juraj Smutný**

premiéra **10. októbra 2025, Divadlo Jozefa Gregora Tajovského vo Zvolene**

Divadlo Jozefa Gregora Tajovského vo Zvolene
Divadlo vzniklo v roku 1949 pod názvom Stredoslovenské divadlo, o päť rokov neskôr dostalo meno podľa významného dramatika z neďalekého Tajova. Scénu počas jej fungovania kontinuálne formovali výrazné osobnosti a na svojom konte má vyše štyristo premiér. V repertoári majú zastúpenie inscenácie pre deti a mládež, tituly pre dospelé publikum i pre náročnejších divákov. V roku 2021 divadlo predstavilo environmentálny program Zelená vlna, ktorým apeluje na udržateľnosť v divadle nielen prostredníctvom inscenácií, ale aj praktickými krokmi (ako napríklad vedomé šetrenie či voľba trvácnejších alternatív pri výrobe).

Michal Ditte (1981)

Slovenský dramatik a dramaturg, zakladateľ a formujúca osobnosť Divadla Pôtoň — jedinej profesionálnej divadelnej scény na Slovensku pôsobiacej na vidieku. Vyštudoval divadelnú dramaturgiu na VŠMU v Bratislave. Jeho tvorba sa vyznačuje precíznou prácou s dokumentárnym materiálom, často založeným na sociologickom či etnologickom terénnom výskume. Autentický materiál následne pretvára do osobitého dramatického jazyka. Významná časť jeho tvorby je spätá s Divadlom Pôtoň, kde vznikli aj autorské projekty reflektujúce témy chudoby, sociálneho vylúčenia, straty domova, identity či ekologickej krízy, ako napríklad **Psota** (2012), **Terra Granus** (2008) alebo **Terra Apathy** (2022). Vytvoril aj adaptáciu reportážneho románu Martina Pollacka **Americký cisár** (2018), ktorá tematizuje masový odchod obyvateľov Haliče do Ameriky na prelome 19. a 20. storočia. Ako inscenácia získala aj ocenenie sezóny DOSKY. Ditte ako dramatik a dramaturg spolupracoval s viacerými slovenskými a českými divadlami.

Júlia Rázusová (1982)

Slovenská režisérka. Je absolventkou Filozofickej fakulty Prešovskej univerzity v odbore estetika a slovenský jazyk a literatúra a VŠMU v Bratislave v odbore divadelná réžia a dramaturgia. Režirovala v mnohých slovenských aj českých profesionálnych divadlách. V roku 2013 založila spolu s dramaturgičkou Michaelou Zakuťanskou Prešovské národné divadlo. Po ukončení činnosti PND vzniklo divadlo Slzy Janka Borodáča, ktoré Rázusová založila v roku 2020 spolu s divadelnou manažérkou Lindou Durkáčovou. V tomto združení vytvorila ďalšie inscenácie. Napríklad **Pop Animal** (2022) vychádza z námetu známeho psychologického experimentu Philipa Zimbarda, založeného na simulácii väzenského prostredia; **Outcast** (2024) čerpá inšpiráciu z kultového autobiografického románu Stefana Zweiga **Svet včerajška**. Rázusová je dnes už trojnásobnou laureátkou ocenenia DOSKY za najlepšiu réžiu.

Divadlo Petra Mankoveckého a kolektív študentov VŠMU

POŽADUJME NEMOŽNÉ

Autorská inscenácia **Požadujeme nemožné** vznikla ako generačná výpoveď študentov VŠMU, ktorí spolupracovali s tvorcami z profesionálneho nezriaďovaného Divadla Petra Mankoveckého (DPM). Dielo zachytáva pocit súčasnej mladej generácie pohybujúcej sa vo svete spoločenského napätia, neistoty a hľadania slobody a možnosti protestovať voči nastoleným písaným i nepísaným zákonom spoločnosti. Inscenácia pritom nesie energiu autentickej skúsenosti — túžby po priestore, v ktorom možno slobodne a nahlas hovoriť, myslieť a tvoriť. Práve tento generačný hlas, ktorý sa ozýva priamo zo skúsenosti mladých ľudí, robí z inscenácie dôležitý príspevok k súčasnému divadelnému diskurzu. Zároveň predstavuje príklad prostredia, v ktorom sa nastupujúca generácia môže formovať v dialógu s nezávislou scénou a jej umeleckou slobodou.

réžia **Šimon Ferstl** dramaturgia **Ráchel Rimarčíková**,
Laura Fedorová kostýmy, scéna **Daniela Mesárošová**
svetelný dizajn **Robert MačKay — DBO Lighting Design**
pohybová spolupráca **Stanislava Vlk Vlčeková** hudba
Daniel Zwach účinkujú **Nada Gášeková, Michal
Kvaššay, Richard Labuda, Tomáš Pokorný, Viktória
Vadovičová, Daniel Zwach**

premiéra **28. marca 2025, Divadlo Petra
Mankoveckého v spolupráci s VŠMU, v priestore
Bohéma Bar, OC Prior, Bratislava**

Divadlo Petra Mankoveckého

Divadelný súbor DPM vznikol v roku 2015 z iniciatívy absolventov ročníka činoherného herectva na VŠMU. Názov odkazuje na ich bývalého vedúceho pedagóga Petra Mankoveckého. Prvou inscenáciou divadla bol **September 2015**, viac však zarezonoval imerzný site-specific projekt uvedený o rok neskôr — **Porucha (Vianoce v Stalkville)**, ktorý vznikol na motívy hry Falka Richtera a s kolektívom DPM ho naštudovala česká režisérka Petra Tejnorová. Odvtedy divadlo tvorí výrazné inscenácie, ktorými vypovedá o pocite a bytí mladého človeka v tomto svete — o vzťahoch, ktoré ho

formujú, či o hľadaní vlastného zmyslu. DPM si za čas svojho pôsobenia získalo značnú divácku priazeň aj uznanie kritiky a jeho inscenácie sa pravidelne objavujú v programoch slovenských i zahraničných festivalov. Na domácej divadelnej scéne je dnes DPM etablovaným nezriaďovaným divadlom s vlastnou poetikou, ktoré súčasné témy nielen reflektuje, ale aj aktívne formuluje. Aktuálne sídli na Kamennom námestí v Bratislave a je spojené s Barom Bohéma.

Vysoká škola múzických umení v Bratislave

VŠMU je najväčšou umeleckou vysokou školou na Slovensku, ktorá sa komplexne venuje výučbe divadla, hudby, tanca, filmu a televízie. Bola založená v roku 1949 a odvtedy pripravuje na profesionálnu umeleckú dráhu umelcov, pedagógov a teoretikov umenia. Štúdiom na VŠMU kombinuje teoretickú prípravu s praktickými skúsenosťami v ateliéroch, štúdiách a divadlách, čím študentom poskytuje priestor na rozvoj ich kreativity a profesionálnych zručností. Škola prevádzkuje vlastné divadlo, kino aj koncertnú sálu.

Šimon Ferstl (1990)

Herec a režisér. Vyštudoval činoherné herectvo na VŠMU pod vedením Petra Mankoveckého a Petra Šimuna. V roku 2015 založil so spolužiakmi Divadlo Petra Mankoveckého. V tomto divadle debutoval v roku 2016 ako režisér s inscenáciou **Boh je DJ** podľa hry Falka Richtera. Jeho ďalšou réžiou bola autorská inscenácia **Moc na jednu noc**, ktorá vznikala metódou kolektívnej tvorby. Neskôr pribudli dramaturgia Kafkovho románu **Proces**, autorská inscenácia, resp. divadelná esej **Útek od divočiny** a inscenácie hier Lenky Garajovej **Prevádzaci** a **Amatéri**. Inscenácia **Požadujeme nemožné** vznikla v spolupráci so študentským kolektívom DF VŠMU pod jeho režijným vedením. Od založenia DPM v ňom Ferstl pôsobí ako princípál, herec a režisér.

Anna Klimešová, Boris Jedinák a kol.

TARTUFFE

Inscenácia autorského projektu režisérky Anny Klimešovej a dramaturga Borisa Jedináka reaguje na nelichotivú spoločenskú situáciu na Slovensku. Tvorcovia sa inšpirovali textom francúzskeho dramatika klasicizmu J. B. Molièra, ale skôr ako príbeh Tartuffa by mal divák od inscenácie očakávať „tartuffstvo“. Pôvodná hra má totiž dobrú spoločenskú rezistenciu a vysoké adaptačné schopnosti. Mieri na fenomén pokrytectva, ktorý je príznačným symbolom zlej atmosféry v spoločnosti, súvisiacej s politickým systémom obmedzujúcim slobodu tvorby a podporujúcim nepotizmus. Orgonova rodina sa ocitne v rukách nebezpečného podvodníka, ktorý síce využíva prostriedky a techniky manipulácie účinné v 21. storočí, no s pokryteckým svätuškárom z Molièrovej drámy má takmer totožný cieľ. Tvorivý tím inscenácie v Slovenskom komornom divadle Martin text francúzskeho dramatika odvážne „zoškrtal“, ale kosťu v podobe kritiky negatívneho spoločenského javu sa mu podarilo zachovať.

réžia **Anna Klimešová** dramaturgia **Boris Jedinák**,
Miro Dacho scéna **Mikoláš Zika** kostýmy **Klára Lustyk**
hudba **Michal Cáb** svetelný dizajn **Karlos Šimek**
účinkujú **Jana Olhová, Nadežda Vladařová, Dana Droppová, Peter Kočiš, Tomáš Mischura, Adrián Hudák**

premiéra **14. novembra 2025 v Štúdiu Slovenského komorného divadla Martin**

Slovenské komorné divadlo Martin

Vzniklo v roku 1944 ako druhé profesionálne divadlo na Slovensku. Silná tradícia ochotníckeho divadla predurčila Martin na to, aby sa stal ďalším hlavným centrom divadelnej kultúry. Z hľadiska dramaturgického hľadania a režijnej interpretácie SKD patrilo a stále patrí k tomu najpozoruhodnejšiemu na našej scéne. Rovnako tak malo vždy významný vplyv na formovanie slovenského herectva. Niektorí herci zostali SKD verní po celú svoju kariéru, iní, ktorí tu začínali, sa neskôr etablovali ako herecká špička na našej hlavnej scéne. Aj v súčasnosti divadlo disponuje jedným z najzohratejších súborov, ktorý je navyše plný osobitých hereckých individualít.

Anna Klimešová (1990)

Česká režisérka. Vyštudovala odbor divadlo a výchova na JAMU v Brne a neskôr pokračovala v štúdiu na Katedre alternatívneho a loutkového divadla na DAMU pod vedením Jiřího Havelku. Zameriava sa na autorské divadlo a jej inscenácie sú známe vysokou mierou imaginácie, prácou s asociáciami a osobným vkladom. Spolupracuje s mnohými českými divadlami naprieč krajinou vrátane nezávislých a experimentálnych priestorov. Medzi jej posledné diela patria **K sobě** (Čtyři dny, Praha; 2025), **A proč?** (11:55, Praha; 2025), **Jak vidět neviditelné** (Divadlo v Dlouhé, Praha; 2025), **Paní Dallowayová** (Divadlo Na zábradlí, Praha; 2025), **Ještě chvíli** (Národní divadlo v Prahe; 2024), **Deklarace závislosti** (Masopust, Praha; 2023). Je zakladajúcou členkou umeleckej skupiny 8lidí a v Krkonošiach, odkiaľ pochádza, iniciovala vznik kultúrnej komunitnej platformy Horní Maršov – Otevřené muzeum, kam pozýva landartistov, ilustrátorov a spoločne s miestnymi vytvára komunitné divadlo. Hostovanie v martinskom divadle v roku 2025 bolo jej prvým na Slovensku.

Boris Jedinák (1995)

Český dramaturg. Vyštudoval dramaturgiu na Katedre alternatívneho a loutkového divadla na DAMU a etnológiu a kultúrnu antropológiu na Filozofickej fakulte Univerzity Karlovej. Už počas štúdia tvoril režijno-dramaturgické duo s Petrom Erbesom. Spoločne pripravili oceňované inscenácie ako **Discoland** (Divadlo Na zábradlí; 2022), **Kyjem po kebuli** (Divadlo Na zábradlí; 2020) alebo **Privatizace** (Národní divadlo; 2025). V súčasnosti je stálym dramaturgom v Divadle Na zábradlí, no ako autor, režisér, dramaturg a v niektorých prípadoch dokonca aj ako performer sa podieľal na inscenáciách v mnohých ďalších divadlách, napríklad v Divadle NoD (**Špióni**; 2024), Divadle Husa na provázku (**Reality**; 2024), Divadle Lampion (**Hlina**; 2023). Spolupracoval aj s Divadlom Minor (**Mia a velryba**, 2022; **Zachráňte číslo 6**, 2021; **Nanuk**, 2019), Mestskými divadlami pražskými (**Predaná nevesta v rokoch 1868 až 2018**, premiéra v Divadle DISK), súborom Masopust (**Tisíce radostí**; 2022) a mnohými ďalšími. Je členom a formujúcou osobnosťou nezávislej skupiny 8lidí, ktorú spoluzaložil počas štúdia na pražskej DAMU.

Rastislav Ballek, Mário Drgoňa

TEXT LAJČIAK

Autori hry **text LAJČIAK** Rastislav Ballek a Mário Drgoňa neinscenujú osud zabudnutého filológa a teoretika umenia Jána Lajčiaka chronologicky, ale vstupujú do jeho myslenia o krajine, jej histórii a jazyku, o národnom (pod)vedomí. Náznakovo, ale pritom mnohovrstevne prenášajú do divadelnej podoby fragmenty z jeho prekladov a textov, hlavne z monografie **Slovensko a kultúra**. Dilemy a neistoty, ktoré zažíval Lajčiak ako absolvent dvoch univerzít vracajúci sa z veľkého sveta do chudobného kraja svojho detstva, sa vzťahujú aj k súčasnosti. Lajčiak ako vizionár komentuje na základe vtedajšieho diania aj udalosti a problémy dneška. Režisér Rastislav Ballek vytvoril scénickú esej, kde sa motívy jedného kultúrou a vzdelanosťou naplneného života konfrontujú s obmedzeniami doby. Na javisku Divadla P. O. Hviezdoslava vznikla spektakulárna inscenácia s výraznou hudobnou a výtvarnou zložkou, ktorá prináša obraz vzťahu jednotlivca a národa.

réžia **Rastislav Ballek** dramaturgia **Mário Drgoňa** scéna **Juraj Poliak** kostýmy **Katarína Holková** hudba **Ľubo Burgr** vokálna improvizácia **Eva Šušková** pohybová réžia **Libuša Čižmárik** Bachratá svetelný dizajn **Ján Ptačin** projekcie **Jozef Sklenka** účinkujú **Peter Martinček, Eva Olhová, Ivana Kološová, Annamária Janeková, Eva Šušková**

premiéra **12. decembra 2025, Divadlo P. O. Hviezdoslava, Bratislava**

Rastislav Ballek (1971)

Vyštudoval filozofiu a sociológiu na Univerzite Komenského, divadelnú réžiu a dramaturgiu na VŠMU a tiež na Štátnej vyššej divadelnej škole v Krakove. Pôsobil ako režisér v Divadle SNP v Martine (dnes SKD Martin), Divadle Alexandra Duchnoviča v Prešove, Mestskom divadle Žilina, kde bol aj umeleckým šéfom, a tiež v Divadle Aréna. Pravidelne spolupracuje s viacerými slovenskými aj českými divadlami. Aktuálne pôsobí aj ako pedagóg na DF VŠMU. Režijne prináša reinterpretáciu až dekonštrukciu svetovej klasiky, zabudnuté a marginalizované diela slovenskej literatúry, ako aj osudy slovenských intelektuálov. Zaujíma sa o témy slovenskej národnej povahy, identity našej spoločnosti, hodnôt, morálky i pamäti, ktoré interpretuje výrazným režijným-výtvarným jazykom s množstvom asociácií a intertextuálnych odkazov. Je držiteľom niekoľkých divadelných cien vrátane ocenení sezóny DOSKY.

Mário Drgoňa (1994)

Divadelný dramaturg, režisér, prekladateľ a performer. Absolvoval štúdium divadelnej dramaturgie a dramatickej tvorby na VŠMU. V rokoch 2020 – 2025 pôsobil ako lektor dramaturgie v Činohre SND. Pravidelne dramaturgicky a autorsky spolupracuje na inscenáciách v rôznych slovenských aj českých zriaďovaných a nezriaďovaných divadlách, ako aj na vlastných autorských projektoch, najmä v divadelnom zoskupení Schwarzes Loch Europas. Externe spolupracuje so Slovenským rozhlasom a DF VŠMU, viedol divadelnú rubriku v časopise **Kapitál**, kam aj autorsky prispieval, založil a päť rokov viedol festival profesionálneho nezávislého divadla Fokus – Pokus. Od sezóny 2025/2026 je dramaturgom v Divadle P. O. Hviezdoslava.

Divadlo P. O. Hviezdoslava

DPOH, n. o., je mestská bratislavská divadelná scéna. Sídli v budove bývalej Slovenskej národnej banky, postavenej v rokoch 1943 – 1947. Pre vzhľad budovy sú príznačné mozaikové vitráže vo foyeri, ktoré vytvoril akademický maliar Janko Alexy. V roku 1948 bola budova pridelená Slovenskému národnému divadlu, ktoré tam sídlilo medzi rokmi 1955 a 2007. V rokoch 2010 – 2022 bola v prenájme BKIS (Bratislavského kultúrneho a informačného strediska), ktoré zabezpečovalo umeleckú prevádzku tejto scény pod názvom Mestské divadlo Pavla Országha Hviezdoslava (MDPOH). V roku 2022 prešlo divadlo reštrukturalizáciou a odvtedy funguje ako nezisková organizácia mesta. Jeho riaditeľkou je od sezóny 2025/2026 Vladislava Fekete. Aktuálny repertoár tvoria inscenácie späté najmä s lokálnymi dejinami, osobnosťami a reáliami, inscenácie so spoločensko-politickým presahom, a tiež línia inscenácií venovaných generácii Z. Popri veľkej sále je druhým hracím priestorom bývalý CO kryt.

F N O V Á D R Á M A V E W D R A M A M E N T Y

ORGANIZAČNÁ ŠTRUKTÚRA

Čestná riaditeľka **Zuzana Kronerová**
Riaditeľka festivalu **Dária Fojtiková Fehérová**
Výkonná riaditeľka **Dominika Zaťková**
Programová riaditeľka **Anna Šoltýsová**
Dramaturgická rada **Viera Bartková,**
Tamara Vajdíková, Marek Godovič
Sprievodný program **Dária Fojtiková Fehérová**
(medzinárodná konferencia, masterclass, diskusia
s dramaturgickou radou), **Anna Šoltýsová** (Trojboj)
Spolupráca **Martina Daubravová, Eva**
Mekýšová, Mária Kubicová
PR a marketing **Matúš Hrnčiar**
Sociálne siete **Veronika Malgot**
Koordínácia dobrovoľníkov, produkcia,
Štúdio 12 **Simona Megová**
Zahraniční hostia, ubytovanie **Zuzana Poliščák Šnircová**
Vizuálna identita **Martin Mistrík (Mr Meadow)**

BULLETIN

Zostavili **Alexandra Rychtarčíková, Zuzana Timčíková**
Jazyková redakcia **Zuzana Andrejco Ferusová**
Preklad **Ivan Lacko**
Foto **Peter Coch, Tibor Géci, Andrea Kalinová,**
Braňo Konečný, Zuzana Lazarová Tomková,
Milan Liška, Vanda Mesiariková, Juraj
Mravec, Lujza Stopková, Robert Tappert
Grafický dizajn a sadzba **Martin Mistrík**
Písma Fustat a Formula Condensed

VYDAL

Divadelný ústav/The Theatre Institute
Jakubovo nám. 12
813 57 Bratislava
Slovenská republika
www.theatre.sk

ORGANIZÁTOR

DIVADELNÝ ÚSTAV
BRATISLAVA
THE THEATRE INSTITUTE

Divadelný ústav je štátnou
príspevkovou organizáciou zriadenou
Ministerstvom kultúry SR

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

PARTNERI

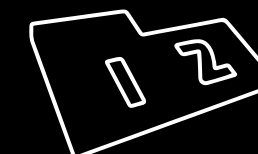
Kvetináreň

FANTASTICO

KRUH

Wine & More

ŠTÚDIO PRE NOVÚ DRĀMU

MEDIÁLNI PARTNERI

kam do mesta

SR | rádio DEVÍN

SR | rádio REGINA ZÁPAD

• t a s r •

@gregi.net
multikultúrny portál

in.ba

kôd konkrétne
o divadle

Plan.art

PARTY
PORTALSK